בס״ד

ליכטיגע נקודות אין עבודת השם
לאור די הייליגע ווערטער פונעם

״אור החיים הקדוש״

גליון יז • וירא • תשפ"ז

שיעור אור החיים הקדוש וירא תשפ"ז

"דו ביסט מיין קרוין!"

די ירושה פון אברהם אבינו - וועלן א מרכבה לשכינה

פארוואס שטייט עס אזוי?

שטעלט אייך פאר, מען ליינט א מעשה אין לשון הקודש, און עס שטייט דארט: "הַגִּיעַ אֶל יַעֲקֹב - רָאוּבֵן". מען פארשטייט וואס עס מיינט, אבער דער סדר כאפט דעם אויג. געווענליך וואלט מען געשריבן: "הִגִּיעַ רָאוּבֵן אֶל יַעֲקֹב". קודם וועט עס איז געקומען, און דערנאך צו וועמען.

דער הייליגער אור החיים שטעלט זיך אפ אויפן סדר פון די וועלטער ביים אנהייב פון אונזער פרשה.

אין פרשת לך לך שטייט **"וַיֵּרָא ה' אֶל אַבְרָם"** - קודם דער שם השם, און דערנאך צו וועמען ער האט זיך באוויזן. דא שטייט אבער **"וַיֵּרָא אֵלָיו ה'"** - קודם "אֵלָיו", צו אברהם אבינו, און ערשט דערנאך דער שם השם.

וואס וויל אונז די תורה דערמיט לערנען?

און נאך א פראגע: דער אייבערשטער האט זיך באוויזן צו אברהם אבינו - אבער וואס האט ער אים געזאגט? וואו איז דער דיבור פון דער נבואה?

לאמיר לערנען די הייליגע וועלטער פונעם אור החיים הקדוש (בראשית י"ח, א', הפירוש הראשון):

"וַיֵּרָא אֵלָיו ה'. יֵשׁ לָדַעַת לָמָּה שִׁנָּה הַכָּתוּב לְהַקְדִּים הָרוֹאֶה קֹדֶם הַנִּרְאֶה שֶׁהִתְחִיל לְדַבֵּר בּוֹ, שֶׁהָיָה לוֹ לוֹמַר וַיֵּרָא ה' אֵלָיו, וּכְמוֹ כֵּן מָצִינוּ שֶׁדִּבֵּר בְּכָל הַמְּקוֹמוֹת הַקּוֹדְמוֹת: וַיֵּרָא ה' אֶל אַבְרָם וְגוֹמֵר לְזַרְעֲךָ וְגוֹמֵר (שם י"ב, ז'), **וַיֵּרָא ה' אֶל וְגוֹמֵר אֲנִי אֵל שַׁדָּי** (שם י"ז, א'):

עוֹד צָרִיךְ לָדַעַת מַה נֶּאֱמַר לְאַבְרָהָם בִּנְבוּאָה זוֹ. וְרַבּוֹתֵינוּ זִכְרוֹנָם לִבְרָכָה אָמְרוּ (ב"מ פ"ו ע"ב) **כִּי בָא לְבַקְּרוֹ מִכְּאֵב מִילָתוֹ, אֶלָּא שֶׁלֹּא הֻזְכַּר רֶמֶז לְדָבָר זֶה בַּכָּתוּב:**

וְנִרְאֶה כִּי כַּוָּנַת הַכָּתוּב הוּא שֶׁבָּא לְהוֹדִיעַ שֶׁהִשְׁרָה ה' שְׁכִינָתוֹ עָלָיו וְנַעֲשָׂה מֶרְכָּבָה לַשְּׁכִינָה, וְתִמְצָא שֶׁאָמְרוּ זִכְרוֹנָם לִבְרָכָה (בראשית רבה, פרשה מ"ז) **שֶׁהָאָבוֹת מֶרְכָּבָה לַשְּׁכִינָה. וְהוּא אוֹמְרוֹ וַיֵּרָא אֵלָיו ה' שֶׁגִּלָּה ה' שְׁכִינָתוֹ אֵלָיו, וְלָזֶה הַקְּדִים תֵּבַת אֵלָיו לְהַזְכֶּרֶת ה' לוֹמַר שֶׁנִּתְגַּלְּתָה עָלָיו הַשְּׁכִינָה, מַה שֶּׁלֹּא נִשְׁמַע בְּאוֹמְרוֹ וַיֵּרָא ה' אֵלָיו, כִּי ה' יַפְסִיק בֵּין הַגִּלּוּי לַמִּתְגַּלֶּה בּוֹ וְהֶבֵן. וְלָזֶה תִּמְצָא שֶׁלֹּא נֶאֱמַר עוֹד וַיֵּרָא בְּכָל הַנְּבוּאוֹת הַנֶּאֱמָרוֹת לְאַבְרָהָם אַחֲרֵי זֹאת אֶלָּא וַיֹּאמֶר ה' כִּי מָצוּי הוּא לְפָנָיו עֵטָרָה לְרֹאשׁוֹ".**

אברהם אבינו וועלט א מרכבה לשכינה

דער אור החיים הקדוש עפנט אונז א טיר צו א געוואלדיגער דערקענונג: די תורה דערציילט דא וואס אברהם אבינו איז געווארן. דער אייבערשטער האט משרה געווען זיין שכינה אויף אים. ער איז געווארן א מרכבה לשכינה!

וואס מיינט "מרכבה לשכינה"? ווי קען א מענטש ווערן א מרכבה פאר דער הייליגער שכינה?

א מרכבה איז א וואגן. דער מענטש זיצט אינעם וואגן, און דורך אים קומט ער אן וואוהין ער ווייל. דער וואגן האט נישט קיין אייגענע ריכטונג; מען פירט אים לויטן רצון פון דעם וואס פארט אין אים.

ביים אייבערשטן איז דאס א משל. ער האט נישט קיין גוף און דארף נישט קיין וואגן וואס זאל אים טראגן. "מרכבה לשכינה" מיינט, אז דער מענטש ווערט אינגאנצן איבערגעגעבן צום אייבערשטן, ביז דורך אים ווערט דער רצון השם אנטפלעקט און אויסגעפירט אויף דער וועלט.

דאס איז אברהם אבינו געווארן. זיינע הענט, זיינע פיס, זיין מויל, זיין מחשבה - אלעס האט געדינט דעם אייבערשטן. מיט זיינע הענט האט ער געטון חסד, מיט זיינע פיס איז ער געלאפן צו א מצוה, מיט זיין מויל האט ער געלערנט מענטשן צו דערקענען דעם באשעפער.

דער הייליגער בעל התניא שרייבט (ליקוטי אמרים, פרק כ"ג):

"וְזֶהוּ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זִכְרוֹנָם לִבְרָכָה: הָאָבוֹת הֵן הֵן הַמֶּרְכָּבָה, שֶׁכָּל אֵבְרֵיהֶם כֻּלָּם הָיוּ קְדוֹשִׁים וּמֻבְדָּלִים מֵעִנְיְנֵי עוֹלָם הַזֶּה, וְלֹא נַעֲשׂוּ מֶרְכָּבָה רַק לָרָצוֹן הָעֶלְיוֹן לְבַדּוֹ כָּל יְמֵיהֶם".

זיין גאנצע מציאות האט אויסגעדריקט: רבונו של עולם, איך בין דיינס! אלע מיינע כוחות שטייען גרייט צו טון דיין רצון, צו אנטפלעקן דיין כבוד אויף דער וועלט!

דערפאר שטעלט די תורה "אֵלָיו" אין פארנט. זי דערציילט אונז וועגן אברהם אבינו: אויף אים רוהט די שכינה.

א קרבה אן קיין הפסק

דער אור החיים הקדוש לערנט אונז נאך: פון יעצט דארף מען שוין נישט דערציילן פון א נייעם "וַיֵּרָא". עס שטייט "וַיֹּאמֶר ה'", ווייל **"מָצוּי הוּא לְפָנָיו"** - די שכינה רוהט אויף אים בקביעות!

דער בעל התניא שרייבט אויף די אבות הקדושים (פרק ל"ד): **"שֶׁכָּל יְמֵיהֶם לְעוֹלָם לֹא הִפְסִיקוּ אֲפִלּוּ שָׁעָה אַחַת מִלְּקַשֵּׁר דַּעְתָּם וְנִשְׁמָתָם לְרִבּוֹן הָעוֹלָמִים".**

לאמיר זיך אפשטעלן אויף די וועלטער: **"לֹא הִפְסִיקוּ".**

א ארבעטער ענדיגט זיין ארבעט און גייט אהיים. יעצט איז ער פריי פאר זיינע אייגענע ענינים. ביי אברהם אבינו האט דאס גאנצע לעבן געהערט צום אייבערשטן. דאס עסן, דאס רעדן מיט א מענטש, דאס אפרועון - אלעס איז געווען פאר זיין רצון, פאר זיין כבוד.

נישטא קיין שעה וואס געהערט נישט צו אים. נישטא קיין כח וואס בלייבט אויסער זיין עבודה.

וואס פאר א לעבן! צו לעבן מיטן אייבערשטן יעדן רגע! זיין דעת און זיין נשמה זענען פארבונדן מיטן רבון העולמים, און אלעס וואס ער טוט קומט פון דער איבערגעגעבנקייט.

דאס הארץ פלאקערט ווען מען פארבינדט זיך מיט אברהם אבינו'ס ברענעדיגער אהבה: צו זיין אזוי נאנט! צו לעבן אזוי איבערגעגעבן! אז דער גאנצער מענטש זאל זיין א פלאץ וואו דער אייבערשטער רוהט!

מיין קרוין, מיין כבוד

און דער אור החיים הקדוש לייגט צו: **"עֲטָרָה לְרֹאשׁוֹ".**

א קרוין איז דער כבוד פונעם מלך. זי ווייזט אויף זיין גרויסקייט און זיין מלכות.

וואס איז געווען אברהם אבינו'ס קרוין? מיט וואס האט ער זיך געפרייט? וואס איז געווען זיין העכסטער כבוד?

דער אייבערשטער רוהט אויף מיר!

א מענטש פרייט זיך מיט זיין פארמעגן, מיט זיין שטעלע, מיט דעם וואס ער האט דערגרייכט. אברהם אבינו האט געפונען זיין כבוד אין דעם וואס ער געהערט צום אייבערשטן.

רבונו של עולם, איך געהער צו דיר. דורך מיר ווערט דיין רצון אויסגעפירט אויף דער וועלט. דאס איז מיין גרויסקייט, דאס איז מיין קרוין!

פון די ווערטער פונעם אור החיים הקדוש קענען מיר זיך אביסל מתבונן זיין אין דער אהבה וואס האט געברענט אין זיין הארץ: רבונו של עולם, איך האב דיר! איך לעב פאר דיר! וואס נאך דארף איך בעטן?

א ברית עולם - אויך מיט אונז

ביים סוף פון פרשת לך לך דערציילט די תורה פון אברהם אבינו'ס ברית מילה. גלייך דערנאך עפנט זיך אונזער פרשה: **"וַיֵּרָא אֵלָיו ה'".**

נאכדעם וואס ער איז אריין אין דער הייליגער ברית, האט ער זוכה געווען צו דער השראת השכינה.

און די ברית האט דער אייבערשטער געמאכט אויך מיט זיינע קינדער (בראשית י"ז, ז):

"וַהֲקִמֹתִי אֶת בְּרִיתִי בֵּינִי וּבֵינֶךָ וּבֵין זַרְעֲךָ אַחֲרֶיךָ לְדֹרֹתָם לִבְרִית עוֹלָם לִהְיוֹת לְךָ לֵאלֹהִים וּלְזַרְעֲךָ אַחֲרֶיךָ".

א ברית מיט דיר און מיט דיינע קינדער. א ברית לדורות. א ברית עולם.

האבן אויך מיר א חלק אין דער קדושה, אין דער השראת השכינה?

דער אור החיים הקדוש אליין עפנט אונז דעם טויער. אין זיין צווייטן פירוש שרייבט ער:

"עוֹד יִרְצֶה לוֹמַר כִּי אַחַר שֶׁמָּל אַבְרָהָם אָז נִגְלָה בִּבְשָׂרוֹ יו"ד רְשִׁימוּ קַדִּישָׁא (תנחומא צו)**, וְהוּא אוֹמֵר וַיֵּרָא אֵלָיו ה', וְהוּא מַאֲמַר הַזֹּהַר** (חלק א', דף צ"ה) **וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: וְכָל מַאן דְּשַׁרְיָא בֵּיהּ רְשִׁימָא קַדִּישָׁא שַׁרְיָא בֵּיהּ שְׁכִינְתָּא".**

יעדער וואס דער הייליגער אות הברית איז ביי אים פארהאן - רוהט ביי אים די שכינה.

"וְכָל מַאן" - יעדער איינער!

אויך מיר האבן א שייכות צו דער השראת השכינה, יעדער לויט זיין מדריגה. די ברית פון אברהם אבינו גייט ווייטער אין זיינע קינדער!

טייערע אידישע נשמה, דא רעדט מען שוין אויך צו דיר. אויך אין דיין לעבן קען שיינען די קדושה פון השראת השכינה!

די ירושה לעבט אין אונז

דער הייליגער דגל מחנה אפרים, דער אייניקל פונעם גרויסן הייליגן גט'ליכן בעל שם טוב הקדוש, שרייבט (פרשת לך לך, דיבור המתחיל ויאמר):

"כִּי הַתּוֹרָה הִיא נִצְחִית וְיֵשְׁנָהּ בְּכָל אָדָם וּבְכָל זְמַן".

יעדער פסוק, יעדעס ווארט און יעדער אות פון דער תורה לייכט פאר יעדן איד, אין יעדן זמן. ובפרט די פרשיות פון אונזערע הייליגע אבות און זייער עבודה.

ווי עס שטייט אין תנא דבי אליהו (אליהו רבה, פרק כ"ה):

"כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל חַיָּב לוֹמַר: מָתַי יַגִּיעוּ מַעֲשַׂי לְמַעֲשֵׂה אֲבוֹתַי אַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב".

און טאקע ווען דער דגל מחנה אפרים רעדט פון אברהם אבינו'ס אהבה, לערנט ער אז אויך מיר קענען זוכה זיין צו א חלק אין דער עבודה בשעת קריאת שמע:

"וְכֵן הוּא בְּכָל אָדָם וּבְכָל זְמַן, כְּשֶׁהוּא נִכְנָס בְּהֵיכַל אַהֲבָה בְּדִבֵּקוּת גָּדוֹל, וּמוֹסֵר נַפְשׁוֹ עַל קְדֻשַּׁת שְׁמוֹ יִתְבָּרַךְ" (שם).

אויך א איד אין אונזער דור קען אריינגיין אין היכל האהבה! זיך אנפילן מיט אהבת השם און איבערגעבן זיין נשמה צום אייבערשטן!

דער בעל התניא רופט דאס (פרק י"ח): **"אַהֲבָה מְסֻתֶּרֶת שֶׁבְּלֵב כְּלָלוּת יִשְׂרָאֵל, שֶׁהִיא יְרֻשָּׁה לָנוּ מֵאֲבוֹתֵינוּ".**

א פארבארגענע אהבה לעבט אין אונז, א ירושה פון אונזערע אבות.

א מענטש קען טראכטן: איך קען דאך מיינע טרדות, מיינע שוואכקייטן, מיין צושפרייטע מחשבה. ווי קום איך צו אזא אהבה?

אבער די ירושה איז פארהאן אויך ווען זי איז פארבארגן. טיף אין זיין נשמה ליגט אן אהבה צום אייבערשטן, און זי קען זיך אויפוועקן און באלייכטן זיין הארץ!

עס איז דא א האפענונג פאר מיין הארץ! אויך איך קען בענקען צו אים און זיך פרייען מיט זיין קרבה!

דיין האנט - א מרכבה לרצון השם

דער בעל התניא ברענגט די ווערטער צו אונזערע אייגענע הענט און פיס ממש (פרק כ"ג):

"וְעַל כֵּן גַּם אַבְרֵי גּוּף הָאָדָם הַמְקֻיָּמִים הַמְצָוָה, שֶׁכֹּחַ וּבְחִינַת הַמַּעֲשֶׂה שֶׁל נֶפֶשׁ הָאֱלֹהִית מְלֻבָּשׁ בָּהֶם בְּשָׁעַת מַעֲשֶׂה וְקִיּוּם הַמִּצְוָה, הֵם נַעֲשׂוּ מֶרְכָּבָה מַמָּשׁ לָרָצוֹן הָעֶלְיוֹן.

כְּגוֹן הַיָּד הַמְחַלֶּקֶת צְדָקָה לָעֲנִיִּים אוֹ עוֹשָׂה מִצְוָה אַחֶרֶת, וְרַגְלַיִם הַמְהַלְּכוֹת לִדְבַר מִצְוָה, וְכֵן הַפֶּה וְלָשׁוֹן שֶׁמְּדַבְּרִים דִּבְרֵי תוֹרָה, וְהַמֹּחַ שֶׁמְּהַרְהֵר בְּדִבְרֵי תוֹרָה וְיִרְאַת שָׁמַיִם וּבְגִדְלַת ה' בָּרוּךְ הוּא".

לאמיר קוקן אויף דער אייגענער האנט.

זי איז א גאנצן טאג פארנומען. זי ארבעט, זי טראגט, זי ערלעדיגט. און יעצט נעמט זי א מטבע און גיט עס פאר אן ארעמאן.

וואס האט זיך דא אפגעטון? **"מֶרְכָּבָה מַמָּשׁ"!**

מיין האנט, בשר ודם, איז געווארן א מרכבה פארן רצון העליון! דער באשעפער פון אלע וועלטן האט מיר געגעבן די זכיה אויסצופירן מיט מיינע אייגענע הענט זיין הייליגן רצון!

וויפיל מאל האב איך געגעבן צדקה און ווייטערגעגאנגען, אן צו דערקענען וואס איך האב זוכה געווען. און דא קומט דער בעל התניא און ווייזט מיר וואס פאר א קדושה עס ליגט אין דער מעשה!

דיין האנט! דיין מצוה!

וואס פאר אן אהבה האט דער אייבערשטער צו אונז! ער גיט אונז הענט און פיס, און מיט די זעלבע כוחות ווערן מיר א מרכבה פאר זיין רצון!

רבונו של עולם, וויפיל קדושה האסטו אריינגעלייגט אין מיין לעבן!

דער גרעסטער יחוד וואס איז פארהאן

און יעצט לאמיר לערנען ווייטער די הייליגע, פייערדיגע ווערטער פונעם בעל התניא, נשמתו בגנזי מרומים. א פלאם פייער גיסט זיך פון זיין הייליגן פעדער, אש שחורה על גבי אש לבנה, **"שַׁלְהֶבֶתְיָה"**, וואס **"מַיִם רַבִּים לֹא יוּכְלוּ לְכַבּוֹת אֶת הָאַהֲבָה"** (שיר השירים ח', ו'–ז')!

ער אנטפלעקט אונז א נאך טיפערע קרבה. בשעת א איד לערנט תורה, ווערן זיין מחשבה, זיין דיבור און זיין נשמה אליין פאראייניגט מיטן רצון העליון:

"אַךְ הַמַּחֲשָׁבָה וְהַהַרְהוּר בְּדִבְרֵי תוֹרָה שֶׁבַּמֹּחַ, וְכֹחַ הַדִּבּוּר בְּדִבְרֵי תוֹרָה שֶׁבַּפֶּה, שֶׁהֵם לְבוּשִׁים הַפְּנִימִים שֶׁל נֶפֶשׁ הָאֱלֹהִית, וְכָל שֶׁכֵּן נֶפֶשׁ הָאֱלֹהִית עַצְמָהּ הַמְּלֻבֶּשֶׁת בָּהֶם, כֻּלָּם מְיֻחָדִים מַמָּשׁ בְּיִחוּד גָּמוּר בָּרָצוֹן הָעֶלְיוֹן, וְלֹא מֶרְכָּבָה לְבַד, כִּי רָצוֹן הָעֶלְיוֹן הוּא הוּא הַדָּבָר הֲלָכָה עַצְמָהּ שֶׁמְּהַרְהֵר וּמְדַבֵּר בָּהּ" (פרק כ"ג).

וואס קומט צו ביים לערנען תורה?

די האנט וואס גיט צדקה פירט אויס דעם רצון השם. ביים לערנען תורה קומט זיין חכמה און זיין רצון אריין אין דעם מענטשנס פארשטאנד, און ווערט דער אינהאלט פון זיין מחשבה ממש!

א איד זיצט פאר דער גמרא. ער לערנט און פארשטייט נישט. ער גייט איבער די ווערטער, ער פלאגט זיך, ער זוכט דעם פשט - און פלוצלינג ווערט אים ליכטיג.

יעצט פארשטיי איך!

לאמיר זיך אפשטעלן אין דעם טיערן רגע. וואס האב איך פארשטאנען? וואס פאר א חכמה האב איך משיג געווען?

די חכמה פונעם אייבערשטן אליין, וואס ער האט אריינגעלייגט אין די ווערטער פון דער תורה!

די הלכה וואס איז מיר קלאר געווארן, די סברא וואס איך האב פארשטאנען - דאס איז פון זיין חכמה און זיין רצון יתברך. און יעצט איז די הייליגע חכמה אין מיין שכל! מיין מחשבה טראכט אין איר, פארשטייט זי, ווערט אנגעפילט מיט איר!

דער אייבערשטער האט אונז געגעבן זיין תורה אויף אן אופן אז אונזער שכל זאל זי קענען פארשטיין. ער האט מזכה געווען א מענטש פון בשר ודם צו משיג זיין פון זיין הייליגער חכמה און זיך פאראייניגן מיט איר!

ווי דער בעל התניא איז מרחיב (פרק ה'):

"הֲרֵי כְּשֶׁאָדָם יוֹדֵעַ וּמַשִּׂיג בְּשִׂכְלוֹ פְּסַק זֶה, כַּהֲלָכָה הָעֲרוּכָה בְּמִשְׁנָה אוֹ גְּמָרָא אוֹ פּוֹסְקִים, הֲרֵי זֶה מַשִּׂיג וְתוֹפֵס וּמַקִּיף בְּשִׂכְלוֹ רְצוֹנוֹ וְחָכְמָתוֹ שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, דְּלֵית מַחֲשָׁבָה תְּפִיסָא בֵּיהּ וְלֹא בִּרְצוֹנוֹ וְחָכְמָתוֹ, כִּי אִם בְּהִתְלַבְּשׁוּתָם בַּהֲלָכוֹת הָעֲרוּכוֹת לְפָנֵינוּ. וְגַם שִׂכְלוֹ מְלֻבָּשׁ בָּהֶם.

וְהוּא יְחוּד נִפְלָא שֶׁאֵין יְחוּד כָּמוֹהוּ וְלֹא כְּעֶרְכּוֹ נִמְצָא כְּלָל בְּגַשְׁמִיּוּת, לִהְיוֹת לַאֲחָדִים וּמְיוּחָדִים מַמָּשׁ מִכָּל צַד וּפְנָה".

"מִכָּל צַד וּפְנָה"! זיין חכמה וועט אויפגענומען אין מיין שכל, און מיין שכל איז פארזונקען אין איר. א יחוד נפלא וואס אין גשמיות איז נישטא קיין פארגלייך דערצו!

רבונו של עולם, וואס פאר א מתנה האסטו אונז געגעבן! ווי נאנט האסטו אונז געברענגט צו דיר מיט דיין תורה!

יעצט לייכטן די וועדטער פון פרק כ"ג: **"וְלֹא מֶרְכָּבָה לָבַד"!** די מחשבה, דער דיבור און די נשמה אליין - **"כֻּלָּם מְיֻחָדִים מַמָּשׁ בְּיִחוּד גָּמוּר בָּרָצוֹן הָעֶלְיוֹן"!**

און דער בעל התניא לייגט צו:

"הֲרֵי גַּם הַנֶּפֶשׁ וּלְבוּשֶׁיהָ אֲלוּ מְיֻחָדִים מַמָּשׁ בְּאֵין סוֹף בָּרוּךְ הוּא בְּאוֹתָהּ שָׁעָה בְּתַכְלִית הַיִּחוּד, כְּיִחוּד דִּבּוּרוֹ וּמַחֲשַׁבְתּוֹ שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא בְּמַהוּתוֹ וְעַצְמוּתוֹ כַּנִּזְכָּר לְעֵיל" (פרק כ"ג).

ווי קען דאס ארץ נישט אנפאנגען צו ברענען, וועז מען ליינט אזעלכע וועדטער?

איך זיץ דא ביים טיש, איך לערן זיין תורה - און מיין נשמה וועדט פאראייניגט מיט אים יתברך!

"מְיֻחָדִים מַמָּשׁ בְּאֵין סוֹף בָּרוּךְ הוּא"!

דאס ארץ פלאקערט און בענקט: רבונו של עולם, דיין תורה אין מיין מחשבה, דיינע וועדטער אין מיין מויל, און מיין נשמה דבוק אין דיין רצון! ווי טייער איז צו זיין א איד, צו עפענען דיין ספר און לערנען דיין תורה!

די נשמה וויל זיך אנהאלטן אין די הייליגע וועדטער. נאך א פסוק לערנען, נאך א הלכה פארשטיין, נאך אביסל פארברענגען אין דער חכמה פון איר טאטן אין הימל!

און דער בעל התניא זאגט נאך:

"וְלֹא עוֹד, אֶלָּא שֶׁיִּחוּדָם הוּא בְּיֶתֶר שְׂאֵת וְיֶתֶר עֹז מִיִּחוּד אוֹר אֵין סוֹף בָּרוּךְ הוּא בְּעוֹלָמוֹת עֶלְיוֹנִים, מֵאַחַר שֶׁרְצוֹן הָעֶלְיוֹן הוּא בְּגִלּוּי מַמָּשׁ בַּנֶּפֶשׁ וּלְבוּשֶׁיהָ הָעוֹסְקִים בַּתּוֹרָה" (שם).

לאמיר ליינען נאכאמאל: **בְּיֶתֶר שְׂאֵת וְיֶתֶר עֹז מִיִּחוּד אוֹר אֵין סוֹף בָּרוּךְ הוּא בְּעוֹלָמוֹת עֶלְיוֹנִים!**

מען דארף גלייבן די הייליגע וועדטער כפשוטם. מיר זענען נישט משיג זייער גאנצע טיפענישן, אבער דאס איז דער אמת וועגן אונזער לימוד התורה, וועגן דער קרבה וואס דער אייבערשטער איז אונז מזכה!

אמאל ענדיגט א מענטש דאס לערנען און ער איז צעבראכן: אזוי וויניג האב איך אנגעיאגט, אזוי וויניג האב איך פארשטאנען. אבער ווי שטארק דארף ער זיך פרייען מיט דעם וואס ער האט יא זוכה געווען צו פארשטיין! ער האט דאך באקומען א געוואלדיגע קרבה צו זיין באשעפער!

טייערער איד, קוק וואס פאר אן אוצר דו האסט! קוק וואס עס ליגט אין א מינוט לימוד התורה!

די נשמה וועדט איבערגענומען פון השתוקקות. מען וויל כאפן דעם ספר, זיך אנכאפן אין די הייליגע וועדטער: רבונו של עולם, דיין תורה! דיין חכמה! דיין רצון! איך וויל זיך דערנענטערן צו דיר!

אויך אינמיטן די טרדות

ביי די אבות הקדושים איז די דבקות געווען שטענדיג. מיר האבן נאך אסאך אויף וואס צו בענקען. אבער אויך ביי אונז איז דער קשר אין יעדער מצוה אן אמת, און אויך די איבריגע שעות קענען ווערן איין שטיק עבודת השם.

דער בעל התניא שרייבט (פרק ל"ד):

"וְגַם שְׁאָר הַיּוֹם כֻּלּוֹ שֶׁעוֹסֵק בְּמַשָּׂא וּמַתָּן יִהְיֶה מָכוֹן לְשִׁבְתּוֹ יִתְבָּרֵךְ בִּנְתִינַת הַצְּדָקָה שֶׁיִּתֵּן מִיגִיעוֹ".

א מענטש ארבעט פאר פרנסה און גיט צדקה פון זיין פארדינסט. דערמיט ווערט אויך זיין ארבעטסטאג א מכון לשבתו יתברך!

וואס פאר א ליכטיגקייט פאר א איד וואס פלאגט זיך פאר פרנסה! אויך זיין ארבעט קען האבן א חלק אין עבודת השם. פון זיינע כוחות און פון זיין פארדינסט ווערן געטון מצוות.

מיטן כח פון דאס עסן לערנט ער און דאוונט. פון זיין פרנסה העלפט ער אנדערע. אין זיין שטוב בויט ער א לעבן פון תורה. אויך אינמיטן די טרדות איז דא א פלאץ פאר קדושה און קרבת השם!

ער איז אונזער קרוין - און ער בארימט זיך מיט אונז

און יעצט באקומען די ווערטער "עֲטָרָה לְרֹאשׁוֹ" א נייע ליכטיגקייט.

וואס איז מיין כבוד? איך בין א איד. איך געהער צום אייבערשטן. ער האט מיר געגעבן זיין תורה, זיינע מצוות, די זכיה צו זיין נאנט צו אים.

ביי תפילין של ראש ווערט דער קשר אנטפלעקט, ווי די גמרא דרש'נט (ברכות ו' ע"א): **"וְרָאוּ כָּל עַמֵּי הָאָרֶץ כִּי שֵׁם ה' נִקְרָא עָלֶיךָ וְיָרְאוּ מִמֶּךָ"** (דברים כ"ח, י').

"רַבִּי אֱלִיעֶזֶר הַגָּדוֹל אוֹמֵר: אֵלּוּ תְּפִלִּין שֶׁבָּרֹאשׁ".

דער שם השם וואס רוט אויף א איד איז זיין קרוין, זיין כבוד און זיין שטארקייט!

און וואס שטייט אין די תפילין פונעם אייבערשטן?

"הֲנִי תְּפִלִּין דְּמָרֵי עָלְמָא מַה כְּתִיב בְּהוּ? ... וּמִי כְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל גּוֹי אֶחָד בָּאָרֶץ" (שם).

מיר בארימען זיך מיט אים, און ער כביכול בארימט זיך מיט אונז!

וואס פאר א ליבשאפט! וואס פאר א נאנטקייט! דער גרויסער באשעפער האט פון אלע עולמות אונז אויסגעקליבן צו זיין זיין פאלק, און ער שרייבט כביכול אין זיינע תפילין דעם שבח פון אידישע קינדער!

דער שבח נעמט אריין גאנץ כלל ישראל. יעדע אידישע נשמה האט א חלק אין דעם הייליגן פאלק: סיי די וואס לייגן תפילין יעדן טאג, און סיי די וואס זאגן "שֶׁעָשַׂנִי כִּרְצוֹנוֹ". דער אייבערשטער שטאלצירט זיך מיט "עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל" - מיט יעדן איינציגסטן איד!

מיר אלע שטייען אין דער ברית

אברהם אבינו איז געווארן א מרכבה פאר דער שכינה הקדושה, דורך דעם ברית מילה וואס ער האט געמאכט מיטן אייבערשטן, **"וְכָרוֹת עִמּוֹ הַבְּרִית"** (נחמיה ט', ח'). דאן איז דער אייבערשטער געקומען רוען אויף אים, אויף אלעמאל, א קרוין אויף זיין קאפ.

מיר זענען אריינגעפירט געווארן אין דער ברית פון אברהם אבינו!

דער זעלבע אייבערשטער האט זיך מיט מיר צוגעבונדן וועו מיין טאטע האט געמאכט די ברכה: **אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לְהַכְנִיסוֹ בִּבְרִיתוֹ שֶׁל אַבְרָהָם אָבִינוּ.**

אבער נישט נאר די מענער, וועו דער אייבערשטער האט געזאגט פאר אברהם אבינו **"וַהֲקִמֹתִי אֶת בְּרִיתִי בֵּינִי וּבֵינֶךָ וּבֵין זַרְעֲךָ אַחֲרֶיךָ לְדֹרֹתָם לִבְרִית עוֹלָם"**, מיינט מען אלע קינדער. ווי די גמרא זאגט אין די סוגיא פון מילה (עב"ז כ"ז ע"א): **"דְּאִשָּׁה כְּמַאן דְּמָהִילָא דָּמְיָא".**

אזוי אויך די ברית וואס משה האט געבינדן אלע אידישע נשמות מיטן אייבערשטן. ווי די תורה זאגט (דברים כ"ט, ט'-י"א):

"אַתֶּם נִצָּבִים הַיּוֹם כֻּלְּכֶם לִפְנֵי ה' אֱלֹהֵיכֶם... טַפְּכֶם נְשֵׁיכֶם... לְעָבְרְךָ בִּבְרִית ה' אֱלֹהֶיךָ".

טייערע אידישע נשמה, דו שטייסט אין דער ברית. דו געהערסט צו אים. דו האסט א חלק אין דער ירושה פון אברהם אבינו.

די ווערטער קענען אויפוועקן אזא שמחה אין הארץ: רבונו של עולם, איך בין דיינס!

טאטע, וועק אויף מיין הארץ!

לאמיר זיך אפשטעלן ביי די הייליגע ווערטער:

"כִּי מָצוּי הוּא לְפָנָיו עֲטָרָה לְרֹאשׁוֹ".

דער אייבערשטער איז מיין קרוין.

איך בין אויך א קינד פון אברהם אבינו. אויך אין מיר לעבט זיין ירושה, אן אהבה מסותרת צום אייבערשטן. די טרדות פארדעקן איר אמאל, אבער די ווערטער פון די צדיקים וועקן מיך אויף: ווייס צו וועמען דו געהערסט! וואס פאר א קרבה ווארט אויף דיר אין תורה און מצוות!

מיין האנט קען ווערן א מרכבה פאר זיין רצון. מיין מחשבה קען משיג זיין פון זיין חכמה. מיין נשמה אליין קען זיך פאראייניגן מיט אים!

איך בין טאקע דאס נישט משיג, אבער איך גלייב די ווערטער פון די צדיקים. דאס איז דער אמת אויך וועגן מיין תורה און מיינע מצוות.

לאמיר דאס יעצט אריינלאזן אין הארץ. לאזן די נשמה בענקען, און זיך וועגדן צו איר טאטן אין הימל.

רבונו של עולם, איך דאנק דיר אז איך געהער צו דיר!

איך דאנק דיר, פאר מיין אידישע נשמה, פאר דער הייליגער ברית, פאר דער ירושה פון אונזערע אבות. פאר דיין תורה און דיינע מצוות, פאר דער זכיה צו ווערן א מרכבה פאר דיין רצון!

מיט די הענט וואס דו האסט מיר געגעבן טו איך דיינע מצוות. מיטן שכל וואס דו האסט מיר געשאנקען פארשטיי איך דיין תורה. דו גיבסט מיר כוחות און ביסט מיך מזכה זיי איבערצוגעבן צו דיר!

וויפיל מאל האב איך געגעבן צדקה אן צו באמערקן: **מיין האנט איז געווארן א מרכבה פאר דיין רצון!** וויפיל מאל האב איך פארשטאנען א דבר תורה, אן צו דערקענען אז **דיין הייליגע חכמה האט זיך אנגעטון אין מיין שכל!**

הייליגער טאטע, זיסער טאטע, האב רחמנות אויף מיר! עפען מיינע אויגן! עפען מיין הארץ צו דערקענען די זכיה, זיך צו פרייען און ברענען פון ליבשאפט צו דיר!

וועק אויף אין מיר די מידת האהבה פון אברהם אבינו. זיי מיך מזכה זיך צו פארבינדן מיט זיין הייליגער אהבה, מיט דער ירושה וואס לעבט אין מיר.

ער האט דיר איבערגעגעבן אלע זיינע כוחות. זיין גאנצער לעבן איז געווען פאר דיין כבוד - און ער איז מיין טאטע! וועק אויף אין מיר א פונק פון דער אהבה, פון דער איבערגעגעבנקייט, פון דער שמחה צו לעבן פאר דיר!

מיינע הענט זאלן טון חסד, מיין מויל זאל רעדן ווערטער וואס זענען דיר צום געפעלן, מיין מחשבה זאל לייכטן מיט דיין תורה. אויך אינמיטן מיינע טרדות זאל מיין לעבן זיין געווענדט צו דיין עבודה.

נעם אן מיין תורה, מיינע מצוות און מיינע געגווען. עס שטייט פאר דיר א נשמה פון אברהם אבינו'ס קינדער, וואס בענקט צו שפירן איר אהבה צו דיר. ברענג מיך נאנט, טאטע. לאז מיך פארזוכן פון דער זיסקייט פון דיין קרבה!

דו האסט אונז געלערנט דורך דעם אור החיים הקדוש ווי אברהם אבינו איז געווארן א מרכבה לשכינתך, און דו ביסט געווען זיין קרוין: **"כִּי מָצוּי הוּא לְפָנָיו עֲטָרָה לְרֹאשׁוֹ".**

טאטע, איך בין אויך פון זיינע קינדער! זיי מיך מזכה דיר איבערצוגעבן מיינע כוחות און ווערן א מרכבה פאר דיין רצון. זאל מיין הארץ דערקענען אז דאס איז מיין קרוין און מיין כבוד - אז איך בין דיינס, און דו רוהסט ביי מיר!

דו ביסט מיין שמחה. דו ביסט מיין כבוד. דו ביסט מיין גאנצע תפארת.

איך בין דיינס, רבונו של עולם - און דו ביסט מיין קרוין!

לכל ענייני הגליון
דוד איגל
054-8498791
dudle148@gmail.com